

[Duetoff]

ryger frem og tilbage mellem egen lejlighed og institution, er væsentlig dyrere end en, der bor i f.eks. et bofællesskab. Det viser alle de regnestykker, der i det sidste halve år er kommet frem. Hvis vi endelig skal diskutere økonomi, kunne det godt være, at oprettelse af disse udslningsinstitutioner faktisk ville spare det offentlige for nogle penge. Derfor kunne jeg håbe, at ministerens passivitet, som efter min opfattelse fremgår af redegørelsen, bliver erstattet af et ønske om også i sommerens løb at vurdere og diskutere, hvilke økonomiske, uddannelsesmæssige og boligpolitiske tiltag Folketinget er nødt til at iværksætte. Der er mange instrumenter, vi kan bruge til at inspirere kommuner og amter til at skabe bedre forhold for vore psykisk syge.

Selv om vi i dag ved, at problemerne er der, praler vi stadig væk af, at Danmark har det bedste sociale system i verden og et sygehussystem, som er så pragtfuldt. Men det, vi skal dømmes på, er, hvordan vi behandler vores minoritetsgrupper, og en af minoritetsgrupperne taler vi altså om i dag, og dér er vi ikke i den gode ende af top ti.

Min konklusion er, at hvor meget jeg end ønsker ministeren held og lykke, har de overvejelser, der er sket fra sidste debat til i dag, været for ringe.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti vil da også starte med at sige tak for den lille redegørelse. Den var nem at komme igennem sammenlignet med den store om energi, som vi fik forleden dag.

Vi havde gerne set, at den havde været lidt tykkere, og at der havde været lidt mere kontant i den.

Jeg tror, det er meget væsentligt, når man starter en debat om de psykisk syge, at slå helt fast, at det er en foragtet gruppe.

Vi taler ofte om dobbeltmoral herhjemme, men er der nogle steder, vi har dobbeltmoral, så er det her. Vi er så velvillige, vi har bare ikke rigtig noget at have det i, og gælder det vores egne nærmeste, skammer man sig for at sige, at éns barn eller éns ægtefælle er psykisk syg. Man fortæller gerne, hvis de har brækket et ben, men så snart det drejer sig om noget psykisk, tier man stille. Man skammer sig faktisk over det, selv om vi på den anden side godt ved, at det kan ramme hvert eneste menneske. Ingen kan udelukke at kunne komme i den situation.

Det er jo ikke lige galt på alle de psykiske sygehuse. Der er mange moderne opholdssteder, hvor der virkelig er grønt og dejligt og godt at være. Det må vi ikke glemme. Det er ikke alt, der er den rene elendighed.

Jeg tror, mange af problemerne er opstået, fordi man har nedlagt sengepladser. Dermed har man også lukket mennesker ude fra en tilværelse, hvor de før havde det trygt og godt, selv om det set med vores øjne var dårligt.

Jeg har for år tilbage besøgt bl.a. Risskov i Århus og var chokeret over at se, hvordan mennesker, som havde haft en aktiv tilværelse og høje poster i samfundet, bare sad der. Jeg kunne ikke engang tælle, hvor mange mænd der var samlet på én stue. Det chokerede mig faktisk meget, men man havde en vis form for tryghed. Man blev beskæftiget og passet i alle ender og kanter.

Jeg synes, det er godt, at der sker noget nyt, og at folk kan komme ud, men jeg er enig i, at man forinden burde være sikret bolig og beskæftigelse, og det har ikke været tilfældet i tilstrækkeligt omfang.

Jeg er også enig med de mange, der har sagt, og det har vi også specielt skrevet i vores beslutningsforslag, at det ikke blot drejer sig om de psykisk syge, men også om dem, der har psykiske problemer. Det får vi mere eller mindre alle sammen i løbet af vores tilværelse, men at være psykisk syg er noget helt andet. De mennesker, der har det psykisk dårligt, har også brug for vores hjælp, men bare i en anden form.

Det, vi helt konkret må arbejde på, og det synes jeg må være muligt at opnå, er, at der ikke er et eneste menneske, der bliver overladt til sig selv og får lov at gå, som vi siger, for lud og koldt vand, men at vi hjælper og støtter.

Som vi skriver i vores beslutningsforslag, kan det gøres på mange måder. Jeg har nævnt bofællesskab, men vi vil også gerne fremhæve de private organisationer. Det offentlige og det private må altså lære at gå hånd i hånd. Det er, som om man er bange for at tage noget fra hinanden. Vi kan ikke undvære det offentlige system, og vi kan ikke undvære de private, for de private kan gøre noget, som det offentlige ikke kan. Det, der er dilemmaet for de private, er ofte, at de mangler penge. Derfor mener vi, at det er en god ting, at man også støtter de private initiativer, sådan at man opnår størst mulig hjælp derfra.